

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽo/60/2012
Identifikačné číslo spisu:	1009200529
Dátum vydania rozhodnutia:	21.02.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1009200529.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: RENO-obuv SK, spol. s r.o., Einsteinova 18, Bratislava, právne zastúpeného: BDM Legal, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Tallerova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0923/99/2008 zo dňa 10. februára 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2012, č. k. 4S 63/2009-135, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2012, č. k. 4S 63/2009-135, **p o t v r d z u j e**.
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia správneho orgánu uvedeného v záhlaví tohto rozsudku. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd zistil, že inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie Žilina dňa 3. septembra 2008 (zrejme správny dátum je 3. októbra 2008) vykonali v predajni Reno-obuv prístavba Tesco, Martin kontrolu so zameraním najmä na dodržiavanie ustanovení zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Pri kontrole bolo zistené, že v predajni v priamej ponuke pre spotrebiteľov je 88 druhov obuvi v celkovej hodnote 1 681 440 Sk. K obuvi boli k dispozícii písomné letáky s uvedením spôsobu používania a údržby všetkých druhov obuvi bez údajov špecifikácie, ktoré z uvedených sa vzťahujú na zakúpení obuvi. Na predmetných letákoch je ohľadne ošetrovania obuvi informácia: „Pri ošetrovaní obuvi sa riadte nasledujúcimi zásadami: hladká kožená obuv, velúrová obuv, plastová obuv, textilná obuv, spoločenská obuv, obuv pre voľný čas a športová obuv“. Z letáku však nevyplýva, ktorá z informácií uvedených na letáku sa týka konkrétne zakúpenej obuvi.

Rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát v Žiline z 12. novembra 2008 bola žalobcovi

podľa § 240 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložená pokuta v sume 25 000 Sk.

Proti rozhodnutiu o uložení pokuty žalobca podal odvolanie. Žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 10. februára 2009 napadnuté rozhodnutie zmenil v časti týkajúcej sa výšky uloženej sankcie s tým, že žalobcovi uložil pokutu v sume 660 €.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite zdôvodnil, že skutkový stav zistený v správnom konaní považuje za objektívny a úplný. Žalobca sa nemôže zbaviť informačnej povinnosti o spôsobe použitia a údržby jednotlivých druhov obuvi tým, že ku všetkým druhom obuvi priloží všeobecne informujúci leták, ktorý poučuje spotrebiteľa o tom, že existujú 4 spôsoby ošetrovania v závislosti od materiálu použitého na výrobu obuvi a členenie obuvi na 3 druhy v závislosti od účelu jej použitia, pričom tieto informácie nie sú individualizované ku konkrétnemu druhu topánok (zakrúžkovaním, vyznačením a pod.).

Podľa názoru krajského súdu, že žalobca si nesplnil písomnou ani ústnou formou informačnú povinnosť a preto naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Súd považoval uloženú pokutu vo výške 660 € za primeranú a uloženú v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Preto postupujúc podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu žalobca podal odvolanie. Žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Alternatívne navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať náhradu trov konania.

Namietal, že priemerný spotrebiteľ vie aj bez akejkoľvek písomnej či ústnej informácie od predajcu zvoliť správny spôsob údržby obuvi. Skutočnosť, že žalobca prikladá k zakúpenej obuvi písomnú informáciu obsahujúcu spôsoby ošetrovania obuvi možno považovať za nadštandard. Ďalej namietal, že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, pričom súdu navrhol vykonať viaceré dôkazy. Súd vykonal iba dôkaz uvedený pod písm.d/ (rozhodnutie ČOI ohľadne peňaženiek), ale tento nepovažoval za relevantný. Žalobca doplnil odvolanie a uviedol, že si písomnú formu letáku nezvolil dobrovoľne, nakoľko reagoval na požiadavky žalovaného. Poukázal na rozhodnutie žalovaného č. P/0081/05/2006 zo dňa 23.marca 2007 a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove č. P/0292/07/06 zo dňa 3.júla 2006.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Požiadavka na informovanie o spôsobe použitia obuvi má oporu v § 11 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa a pre spotrebiteľa je dôležitá z toho pohľadu, aby výrobok správne používal a tým predišiel neúspešnému uplatneniu zodpovednosti za vady výrobku. Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za náležite odôvodnený. Rozhodnutia vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a sú v súlade s platnými právnymi predpismi. Uložená pokuta je primeraná k zistenému porušeniu zákona a rozsahu dopadu na spotrebiteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl. O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol vopred zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je aj správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má

subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy, preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby sa fyzická alebo právnická osoba domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Výplýva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou.

Podľa súdnej judikatúry úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či správne orgány rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 127/07-21, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009, sp. zn. 8Sžo/547/2009).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa tak, že uložil žalobcovi pokutu vo výške 660 € za porušenie § 11 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný správny orgán rozhodol s konečnou platnosťou o uložení pokuty žalobcovi za nesplnenie povinnosti podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

§ 250i ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu v správnom súdnictve zaoberať sa aj skutkovými otázkami, ktoré boli predmetom konania pred správnym orgánom, a to vo veciach tzv. plnej jurisdikcie. Súd môže preskúmať nielen právnu ale aj skutkovú stránku rozhodnutia a vykonať dôkazy, ktoré sú na toto preskúmanie nevyhnutné. Za nevyhnutné treba považovať dôkazy, ktorých vykonanie slúži k účelu správneho súdnictva, teda k posúdeniu zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Súd v tomto prípade hodnotí aj správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom.

Súd, hoc aj konajúci v plnej jurisdikcii, nepreberá na seba právomoc a zodpovednosť správneho orgánu, ktorého rozhodnutie preskúma.

Súd by nemal vykonávať doplnenie dokazovania v zásadnom smere, keďže predmetom súdneho posúdenia je aj skutočnosť, či správny orgán pred vydaním rozhodnutia dostatočne zistil skutkový stav,

a preto ak správny súd dospel k záveru, že zistenie nie je pre posúdenie veci dostatočné, je toto dôvodom pre zrušenie správneho rozhodnutia a vrátenie mu veci na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pričom sa dbá tiež na zásadu trojdelenia moci (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sž-o-KS/56/2006, uverejnený v ZSP pod č. 27/2008).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd v predmetnej veci postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie právnej povinnosti uloženej mu zákonom o ochrane spotrebiteľa.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd zo spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je administratívny spis zistil, že na základe výsledkov vykonanej kontroly bolo začaté správne konanie o uložení pokuty podľa zákona o ochrane spotrebiteľa.

Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Žiline rozhodnutím z 12. januára 2008 žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložil žalobcovi pokutu 25 000 Sk.

Dôvodom pre uloženie sankcie bolo nedodržanie povinnosti predávajúceho podľa § 11 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže pri kontrole dňa 3. októbra 2008 v predajni Obuv Reno, Reno - obuv SR, s.r.o., Hypermarket Tesco Martin bolo zistené, že v ponuke spotrebiteľom sa nachádzalo 88 druhov obuvi v hodnote 1 681 440 Sk, u ktorých nebol spotrebiteľ, a to ani v priloženom návode, informovaný o spôsobe používania a údržby konkrétného ponúkaného, resp. zakúpeného výrobku.

Žalobca podal proti rozhodnutiu odvolanie a namietal, že spôsob používania obuvi jednoznačne vyplýva z povahy výrobku. Pokiaľ ide o ošetrovanie obuvi, každý pár obuvi obsahuje materiálové zloženie (piktogramy) a symboly týchto piktogramov sú zrozumiteľne vysvetlené v priloženom letáku, takže priemerný spotrebiteľ sa vie orientovať v spôsobe ošetrovania a údržby obuvi. Preto žalobca žiadal, aby bolo prehodnotené stanovisko, nakoľko žalobca svojim konaním neohrozil ani negatívne neovplyvnil zákazníka.

Neuniklo pozornosti súdu, že žalobca v podanom odvolaní nežiadal doplniť dokazovanie a nepodal žiadne návrhy na vypočutie svedkov.

Žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 10. februára 2009 zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že znížil výšku uloženej sankcie na 660 €.

? Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa.

? Zákon o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich,

dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie"). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1, 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa).

Podľa § 13 zákona č. 256/2697 Z. Z o ochrane spotrebiteľa, ak sa informácie uvedené v §§ 11 a 12 poskytujú písomne, musia byť v štátnom jazyku (zákon č. 270/1995 Z. z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov). Možnosť súbežného používania iných označení, najmä grafických symbolov a piktogramov, ako aj iných jazykov, nie je týmto dotknutá. Fyzikálne a technické veličiny musia byť vyjadrené v zákonných meracích jednotkách (§ 3 zákona č. 142/2000 Z. z.).

? Podľa § 11 ods. 1, 2, 3 zákona predávajúci je povinný pri predaji informovať spotrebiteľa o vlastnostiach predávaného výrobku alebo charaktere poskytovanej služby, o spôsobe použitia, montáže a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia, montáže alebo údržby, o podmienkach uchovávaní a skladovania, ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou. Ak je to potrebné s ohľadom na povahu výrobku, spôsob a dobu jeho používania, je predávajúci povinný zabezpečiť, aby tieto informácie zrozumiteľne obsahoval aj priložený písomný návod.

?Ak výrobca alebo dovozca nevstupuje do priameho vzťahu s predávajúcim, sú povinní pravdivo a úplne informovať o vlastnostiach výrobku dodávateľa. Dodávateľ je povinný pravdivo a úplne informovať o vlastnostiach výrobku predávajúceho. Informácie, ktoré výrobca, dovozca alebo dodávateľ musia poskytnúť, zahŕňajú

- a) úplný opis rizika, ktoré výrobok predstavuje, vrátane rizika výrobku používaného na výkon služby,
 - b) všetky informácie dôležité pre používanie výrobku,
 - c) opatrenia, ktoré je potrebné prijať na zabránenie vzniku rizika pre spotrebiteľa pri používaní výrobku.
- Povinnosti uvedených v odseku 1 sa nemôže predávajúci zbaviť tvrdením, že mu potrebné alebo správne informácie neposkytol výrobca, dovozca alebo dodávateľ; to neplatí, ak ide o všeobecne známe skutočnosti.

? Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi a distributérovi a úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, ktoré dodávateľ alebo predajca ponúka kupujúcemu k predaju. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa, jeho ekonomických záujmov, súčasťou ktorých je aj právo spotrebiteľa na poskytnutie informácií o predávanom výrobku všetkými potrebnými údajmi, ktoré spotrebiteľ potrebuje z hľadiska výberu výrobku alebo služby, z hľadiska následného používania a v neposlednom rade i na prípadnú reklamáciu alebo vrátenie výrobku predajcovi. Povinnosti predávajúceho vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom ochraňuje spotrebiteľa prostredníctvom informácií, ktoré je predávajúci povinný poskytnúť, vrátane predvedenia výrobku. V upozorneniach dôraz je predovšetkým položený na správny opis výrobku a jeho použitia ako aj jeho ochrany a taktiež kladie dôraz na zrozumiteľnosť a úplnosť informácií obsiahnutých v návode na použitie. Predávajúci sa nemôže zbaviť povinnosti informovať. Informácie, ktoré sa poskytujú v písomnej forme musia byť v štátnom jazyku, tak, aby sa zabezpečila dostupnosť týchto informácií pre všetkých občanov Slovenskej republiky. Pre spotrebiteľa to znamená väčšiu možnosť ochrany v prípade, že by táto povinnosť bola predávajúcim obchádzaná. Zákaz diskriminácie je tiež jedným z princípov ochrany spotrebiteľa, znamená rovnaký prístup podnikateľa ku všetkým spotrebiteľom pri poskytovaní výrobkov a služieb. Táto oblasť je veľmi dôležitá, o čom svedčí i tá skutočnosť, že ochrana spotrebiteľa je posilnená existenciou osobitného antidiskriminačného zákona,

ktorý rieši spôsoby domáhania sa ochrany spotrebiteľa v prípade, ak sa cíti byť postihnutý takýmto zaobchádzaním. Zákonodarcu v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitá tradícia, morálka, dobromyseľnosť, česťnosť a pod.

Vo vzhladom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúcimi sa na nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné.

Správne orgány v rámci správneho konania náležite zistili, že v predajni sa nachádzalo v čase kontroly 88 druhov obuvi v celkovej hodnote 1 681 440 Sk, ku ktorým boli k dispozícii písomné letáky s uvedením spôsobu používania a údržby všetkých druhov obuvi bez špecifikácie, ktoré z uvedených údajov sa vzťahujú na zakúpenú obuv.

Na námietku žalobcu, že prvostupňový súd nevykonával dokazovanie a nevypočul navrhnutých svedkov, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca nenavrhol vykonať takéto dôkazy v správnom konaní. Správne súdnictvo nie je pokračovaním správneho konania. Správny súd nie je súdom skutkovým na rozdiel od súdu konajúceho v občiansko-právnych, resp. obchodných veciach.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku náležite zdôvodnil, že považuje skutkový stav zistený v správnom konaní za objektívny a úplný. Odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil.

Pokiaľ ide o výšku zmenenej pokuty v druhostupňovom rozhodnutí správneho orgánu túto považuje odvolací súd tak, ako súd prvého stupňa za primeranú a v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu náležite odôvodnenú.

Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoľeného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených medziach uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite odôvodnené (pozri judikát Najvyššieho súdu SR - rozsudok z 2. júna 2011, sp. zn. 8Sžo/163/2010).

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný správny orgán sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia právnych predpisov. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne a právne správny podľa § 250a ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1, veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Senát Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.